

HÍRLEVELE

2018. advent

Várakozás

Az adventi idősakkal kapcsolatos legelterjedtebb vélekedés az, hogy ez a néhány hét a várakozásról szól. Sajnos a Karácsony jelentőségét, keresztyén üzenetét nem ismerők számára ez a várakozás számtalan mellékes, lényegtelen vagy akár egyenesen káros dologgal telhet meg. Sokan várnak a karácsonyt övező pár napos munka- és iskolaszünetre, megint másokat inkább a karácsonyi ajándékozás tölt el várakozással. Nagyon sokan azt a békességet és meghitt hangulatot várják, amiben ezekben a hetekben részese lehetünk. Ilyenkor Karácsony felé haladva mindannyian várunk tehát valamit. De vajon a szívünk legmélyén mire várakozunk igazán? A Szentírás is beszél erről a nehezen megfogalmazható, de minden emberben megbújó várakozásról: „...a teremtett világ sóvárogva várja az Isten fiainak megjelenését.” (Róm 8:19.) Isten gyermekei a Teremtőtől kapott szeretettel, békével és alázattal jelennek meg ebben a világban. Ez a jelenlét, és legfőképpen a Krisztus szeretetéről szóló örömhír az egyetlen, ami az emberiség közös, évezredek óta feszítő várakozását be tudja tölteni. Valójában pedig Krisztus érkezése az, amire legbelül, gyakran magunknak sem bevallva, de egész életünkben várakozunk. Adja Isten, hogy az adventi várakozásunk ebben az évben túlmutasson a felületes, csak ideig-óráig tartó örömeik és ajándékok szintjén, és várakozó figyelmünket Krisztus eljövételére tudjuk helyezni, mert, aki hittel várja Őt, az bizonyosan találkozni is fog vele.

Szász Lajos

Advent az Imádság Évében (gondnoki beszámoló)

Jeremiás 11,15-23 „Mit akarsz, kedves népem, templomomban?”

Advent a várakozás ideje. Krisztust várjuk. Tényleg várjuk? Beengedjük a szívünkbe? Nyitottak vagyunk arra, hogy meglássuk az arcát azokban, akikkel találkozunk otthon, az utcán, a munkahelyen és a gyülekezetben? Megtaláljuk és elvégezzük azt a szolgálatot, amire Isten elhívott? Az idei advent különleges abból a szempontból is, hogy éppen csak befejezte vezető lelkészi szolgálatát Nagy Péter és éppen csak megkezdte utódja, Szász Lajos. Velük együtt kereshetjük Krisztus üzenetét ebben az időszakban is. Valójában azonban egész életünk advent, várakozás Krisztus visszajövetelére. Az erre való nyitottsággal hívjuk a testvéreket a templomi alkalmakra.

Az elmúlt mintegy három hónapban sok esemény zajlott gyülekezetünkben. Kiemelkedik a lelkész váltás folyamata. A presbitérium szeptember 4-én titkos szavazáson egyhangú döntéssel hívta meg Szász Lajos beosztott lelkészt a Nagy Péter nyugdíjba vonulásával megüresedő lelkészi állásra. Október 7-én a gyülekezeti közgyűlés szintén titkos szavazással 115:2 arányban választotta meg új lelkészünket. A fellebbezési határidők lejártával Illés Dávid esperes úr november 1-től adta meg az engedélyt a vezető lelkészi állás elfoglalására.

November 11-én a délelőtti és a délutáni istentiszteleten is megtelt templomunk. A 10 órás istentiszteleten Nagy Péter igehirdetését hallgathattuk. A délutáni kibúcsúztató istentiszteleten pedig dr. Szabó István püspök úr igehirdetését követően a családtagok, a tanítványok, a szolgatársak, a mezőpaniti testvérgyülekezet és a gyülekezet képviselői köszöntötték a búcsúzó vezető lelkészt és adtak hálát eddigi szolgálataért. A felemelő templomi alkalmat követően szeretetvendégségre került sor, este pedig az iskolában rendezett vacsorán az egyházi és a társadalmi közélet neves személyiségeivel együtt fejeztük ki elismerésünket. Köszönjük a Reformátor Culina munkatársainak a finom étkeket!

Isten iránti hálával gondolok arra, hogy gyülekezetünkben ez volt az első békességben és harmóniában történő nyugdíjba vonulás és az azzal együtt járó lelkészválasztás. A presbitérium november 6-i ülésén határozatban mondott köszönetet Nagy Péter szolgálatáért. A presbitériumi ülések állandó meghívottjaként továbbra is számítunk véleményére és gyülekezetünk életében való részvételére, hiszen lelkészi elhívása nem ért véget, csak a formája változott. Terveink szerint 2019. március 23-24. vagy 30-31-i hétvégén kerül majd sor Szász Lajos ünnepélyes beiktatására.

Tanévnyitók és befogadó istentiszteletek követték egymást az óvodában, az iskolában és a templomban. Kiemelkedik ezek közül az első gimnáziumi osztály indulása iskolánkban. Ma már jól láthatók az új gimnáziumi épület alsó szintjeinek helyet adó gödrök is az egész ősszel folyó építési munkák eredményeként.

November 17-én a Suli-Vár rendezvényen mutatkozott be iskolánk és gyülekezetünk. December 3-án igazgató úr megtartotta az első tájékoztatót a gimnáziumi felvételtől. A következő ilyen alkalom január 7-én lesz az iskolában. Hívjuk, várjuk az érdeklődőket.

Az iskola munkatársai és tanulói Ábrahám Angéla szervezésében az önkormányzat Tér-Köz pályázata támogatásával rendhagyó történelem órát tartottak a Szt. István (játsszó)téren október 4-én és 11-én gyülekezeti tagok közreműködésével.

Köszönjük azoknak a segítségét, akik odaadóan támogatják az óvoda szolgálatát Vágvölgyi Erzsébet óvodavezető hosszú, betegség miatti távolléte alatt. Külön köszönet illeti Gyenes Krisztina általános helyettest, Hörömpöly Csaba intézményi koordinátort és Piróth Béla gazdasági vezetőt, akiknek meghatározó szerepük van a nyugodt, folyamatos működés biztosításában. Köszönjük az eddigi és kérjük a további ima-támogatást óvoda vezetünk egészségéért.

Szeptember 16-án az Ars Sacra fesztivál keretében az Invocatio Musicalis együttes, szeptember 28-án a Sursum Corda ökumenikus koncertsorozat keretében a Cantores Ecclesiae Rézfűvös Együttes,

október 14-én este pedig Borsányi Márton barátunk és Ratkó Ágnes (négykezes csemlaló) koncertjét élvezhettük.

Az őszi szünetre (okt. 26- nov.5) ifjú lelkészeink ifi hétvégét szerveztek.

Október 27-én mintegy negyvenen vettünk részt a szokásos templom-takarítás partin az ifitól a nyugdíjasokig terjedő korosztályból. A munka nagyjának végeztével fogyasztottuk el Piróth Béla gulyás formájában megjelenő alkotását. November 27-én újabb zsákok sorát töltöttük meg falevelekkel és szállítottuk el. Így rendezett udvarral vághatunk neki a télnek.

Idén nálunk volt a reformáció 501. évfordulójának ünnepélye, ami után szeretetvendégséget tartottunk a gyülekezeti teremben. Köszönjük a szolgáltatók odaadását.

Az ünnepkör nyitányaként december 1-én szokás szerint zsoltáros istentisztelet volt templomunkban Papp Anette vezetésével. A következő alkalomra 2019. január 5-én kerül sor. Mindenkit várunk és hívunk erre a különleges, felemelő istentiszteletre.

Ferencz Lilla beosztott lelkész szervezésében az önkormányzat Tér-Köz pályázata támogatásával az adventi vasárnapokon 18 órakor közös ökumenikus gyertyagyújtásra kerül sor a Szt. István téren. A hangosítást az ifi tagok oldják meg. Kérjük a vállalkozó kedvű felnőtteket, hogy Lillánál jelentkezzen, aki szállítást, ill. anyagmozgatást és a szeretetvendégségben közreműködést vállal.

December 7-9. gyülekezetünk küldöttsége viszi Mezőpanitra a bibliaolvasó kalauzokat. Olvassuk együtt erre alapozva a Bibliát!

Az ünnepkör programja megtalálható a Hírlevél más oldalain és internetes naptárunkban. Külön is felhívom a figyelmet a december 23-ára tervezett karácsonyi imadélutánra. Az első szünetben ki lehet menni az utolsó adventi ökumenikus gyertyagyújtásra, majd tovább folytatni az imaközösséget. Jó lenne, ha minél többen tudnánk így közelíteni az Imádság Éve vége felé.

A 2019-es munkatársi hétvége január 11-13. között Berekfürdön lesz. Kérjük a gyülekezet imádságos támogatás az új évre való felkészüléshez.

Simon András testvérünk rendbe hozta feltört honlapunkat, így ismét működik a www.feltamadas.hu. Folyamatosan kövessük figyelemmel az ott található gyülekezeti naptárat.

Egyházunk gazdasági törvénye szerint az egyházfenntartási járulék (nem adó!) ajánlott minimál összege a jövedelem 1%-a. Köszönjük, hogy a testvérek anyagilag is hordozzák gyülekezetünket. Továbbra is kérjük, hogy ki-ki lehetőségeihez mérten, havi rendszerességgel vállalja az anyagiakban megnyilvánuló hálaáldozatot, különösen is a diakónus fizetését. Az adóbevallásnál 1-1%-al támogassuk a Magyarországi Református Egyházat és a Budafoki Református Keresztény Alapítványt!

A választói névjegyzékbe konfirmált, az úrvacsorával rendszeresen élő és gyülekezetünket anyagiakban támogató tagjaink kerülhetnek be. Kérem, hogy a banki átutaláson, ill. a pénztári csekken pontosan tüntessék fel, hogy milyen nevű és lakcímű személyekre vonatkozik a befizetés.

Papp Tamás presbiter testvérünknek köszönhetően készült 2019-es nagyméretű gyülekezeti naptár, ami az iratterjesztésben kapható.

Elmondhatjuk, hogy gyülekezetünk ebben az évben is sok áldást kapott. Az ünnepekre készülve és azok alatt is készüljünk a jövő évi szolgálatunk mottójára: „Több az élet ...”.

Lukács 12,23 „...mert több az élet a tápláléknál, és a test a ruháznál.”

Budafok, 2018. december 6.

Áldás! Békesség!

Németh Géza gondnok

Rövid elmélkedés a bűcsú teológiájáról

Visszagondolva október 31-re érdemes egy kicsit feleleveníteni Luther Márton nevéhez kapcsolódó nagy fordulatot, amely a 95 tétel közzétételével kezdődött. A közvetlen kiváltó ok a bűnbocsátó cédulák árusítása volt. A bűcsú (elengedés, elbűcsúzás a bűnöktől) az egyház legfőbb küldetésére utal, a Krisztusban kapott bűnbocsánatra és üdvösségre. Nem is ez ellen szóltak az atyák, hanem a bűcsú mennyiségi felfogása, megvásárolhatósága és átruházhatósága ellen. A reformátorok a Szentírás alapján állították fel nagy tétéleiket a hit (sola fide), kegyelem (sola gratia), és a kijelentés egyetlen forrása, az Írás (sola scriptura) egyedülvalóságáról. Ebbe nem illeszkedett bele a bűcsú és a jócselekedetek addigi gyakorlata.

Mi a helyzet ma? Röviden szólva: a régebbi gyakorlatot felváltotta a bűcsú lelki gondozói szemlélete. Elsősorban a bűn következményeivel foglalkozik. A bűnök teljes bocsánatát nyerjük el Krisztusban, viszont a bűnöknek vannak következményei. Tönkre tett és tönkre ment életek, fizikai, lelki, szellemi károk, traumák, főként, amelyeket másoknak okoztunk. Lelkiismeretünk dolgozik, szeretné jóvá tenni a múlt bűneit. Hogyan történik ez? Bűnbánattal, megtéréssel, megszentelődéssel, a dolgok rendezésével, a kegyesség gyakorlásával és a jó, istenes cselekedetek gyakorlásával. Itt már protestáns módon gondolkodunk, és a Kátét hívjuk segítségül. Az új életben a minden értelmünk nélkül nyert kegyelemben elementáris módon szükségét érezzük annak, hogy „hogyan egész életünk folyásával megmutassuk Isten iránt való háládatosságunk az Ő jótéteményéért és Isten dicsőítessék általunk.” Másutt így szól az ingyen kegyelemből való megigazulás kapcsán a jó cselekedetekről, arra a kérdésre válaszolva, hogy nem tesz-e könnyelművé bennünket ez a tanítás: „Nem, mert lehetetlen, hogy azok, akik igaz hit által a Krisztusba beoltattak, a háládatosság gyümölcseit ne teremjék.” A kegyelem megajándékoz bennünket azzal a szabadsággal, hogy ne cipeljünk tovább a lelkünket mérgező góccokat, melyek nemcsak bennünket, de közösségi létünket is elpusztítja, szabad emberré tesz, de egyben felruház azzal a felelősséggel, hogy felhagyjak addigi életem gyakorlatával és megbékélve Istennel és ember-

rel, keressem a jó cselekvésének lehetőségeit és az életem hálaadó istentiszteletté váljon. A bűn addig nem engedte meg a Krisztus útján való járás mérhetetlen gazdagságának felismerését, most elindulhatok egy új úton a Krisztus ismeretének teljessége felé.

Életfordulóknál célszerű megállni és átgondolni, mitől kell búcsúzni: elsősorban a bűneinktől, az elrontott lehetőségektől, a félre sikerült kapcsolat-felvételektől, lelkészek pedig különösképpen tartsanak bűnbánatot a felületes prédikációk és szellemi lustaságból (hét fő bűn egyike) elkövetett egyéb lelkipásztori mulasztásokért. A „búcsú” tehát első sorban a jövőről szól: visszatekintve a hálaadásról, a kegyelem sokféle megnyilvánulásáért, számtalan imameghallgatásért, a jelen a bűnbánatról, az elrontott és elmulasztott dolgokért, a jövő pedig a tisztultabb látásról és a jócselekedetek ígéretéről.

Isten kegyelme maradjon mindnyájunkkal.

Áldás Békesség Mindenkinnek

Nagy Péter

Nagytiszteletű Lelkipásztor Testvérem! Kedves Péter! Kedves Budafoki Testvéreink!

E rendkívüli esemény alkalmából engedjétek meg, hogy egy olyan bibliai igével köszöntsek titeket, amely az elmúlt több mint 25 év alatt mindig jellemző volt a két gyülekezet és a lelkipásztorok testvéri kapcsolatára: „Egymás terhét hordozzátok és úgy töltsétek be a Krisztus törvényét.” Galata 6,2. Az „egymáshoz” - amint az ige fogalmaz - mindig két személyre van szükség. Olyanokra, akik látni akarják a másik terhét és készek megkérdezni, hogy mi az amit elkérhetek a terheből, hogy a sajátom ellenére, segítsék a tiedet hordozni. Köszönjük, hogy ilyen értelemben egymásnak adott minket az Isten. Ezen a különleges napon viszont szeretném Isten után megköszönni, kedves Péter, neked is, hogy ennek a testvéri kapcsolatnak mindvégig igazi órállója voltál. A mezőpaniti gyülekezet nevében hálát adok azért, hogy ezernyi elfoglaltságod ellenére, gondolataidban és imádságaidban mindig volt számunkra is hely. A

találkozások élményt jelentettek, mert ezek voltak a közös teherhordozás mellett a szeretet törvényének legszebb megélései. Gyülekezetem lekipásztoraként, külön köszönettel tartozom azért a lelki kenyérért, amely a budafoki testvérek jóvoltából került minden évben a paniti hívek asztalára, gondolok itt arra az évenkénti több száz Bibliaolvasó Kalauzra, amely mindmáig összeköti és erősíti gyülekezetünket a Krisztus követésében.

Kedves Péter, most amikor kifele tekintve, szeretett gyülekezeted küszöbén állsz, annyit szeretnék még a szívedre helyezni, hogy ami minket illet, a Krisztus törvényét hűséggel megtartottad, mert mindvégig éreztük szeretetedet. Ne felejtse el, hogy bár a mai nappal hivatalosan nyugdíjba vonulsz, futásodat még nem végezted el. Isten kezében továbbra is rendkívül értékes eszköz maradsz, s kívánjuk, hogy újjászülő Krisztusod használjon életed végéig, s adjon neked jó testi egészséget, lelkileg pedig erőt a kereszthordozásban.

Isten áldja meg a budafoki gyülekezetet, újonnan megválasztott lelkipásztorát és minden némű terveteket, amelyek által Isten országát építeni akarjátok.

Mezőpanit, 2018. november 8.

Testvéri köszöntéssel,

Kovács Tibor lelkipásztor

Gondnoki köszöntő Nagy Péter kibúcsúztatásán Budafokon, 2018. november 11.

Zsolt. 27, 4 *Egy dolgot kérek az ÚRtól, azért esedezem: hogy az ÚR házában lakhassam egész életemben; láthassam, milyen jószágos az ÚR, és gyönyörködhessen templomában.*

Kedves Péter! Tisztelt egybegyűlteik!

Gyülekezetünk, a presbitérium és a magam nevében mondanómat a 2002-es beköszöntő ige hirdetésed alapigéjével kezdtem. Hálát adunk azért, hogy az elmúlt 16 évben az ebben az igében kért áldáso-

kat megoszthattuk egymással. Remélem, hogy egy másik életszakaszban, de ez továbbra is folytatódni fog.

Érdemes visszagondolni arra, honnan indultunk, milyen céljaink voltak és hol tartunk ma. 2001 decemberében a következő érvekkel ajánlottunk a lelkészválasztás során a gyülekezet figyelmébe:

„Kérjük, keressék Isten akarátát és alaposan tájékozódjanak a felmerült jelöltek személyéről, hiszen az új lelkész a következő 15-20 évre meg fogja határozni a gyülekezet életét. néhány gondolattal Nagy Péter meghívását kívánjuk támogatni.

1. A budafoki gyülekezet életét 1923-52 között fellendítő Demjén Istvánhoz hasonló formátumú lelkész, a gyülekezet-építésben Komlón komoly eredményeket és országos elismertséget ért el, ezért ... nagy reményekre jogosító személyiségnek tartjuk.

2. Missziói lelkületű pásztornak, a gyülekezet minden egyes tagjával személyesen foglalkozó lelki gondozónak ismertük meg.

3. A nemzeti sorskérdéseket a magyar reformátorok példáját követően az Ige mérlegén, népben és nemzetben gondolkozva, szolgálattal politizálva, de a pártpolitikát kizárva közelíti meg.”

Ma már elmondhatjuk némi képzavarral élve, hogy jó lelkész jelöltre tettünk. Noha csak feleannyi idő jutott Neked, mint Demjén Istvánnak, mégis hozzá hasonló eredményeket értél el. Az idő szűke miatt csak néhányat említek felsorolásszerűen. A templom külső/belső megújítása, az óvoda 70-ről 245 főre bővítése, általános iskola indítása és gimnáziummá fejlesztése, a konyha elindítása. A látványos külső fejlődés megalapozója a belső, lelki építkezés volt. Munkatársaiddá fogadtál sokunkat. Minden presbiternek lehetősége lett a törvény szerinti funkcióját betölteni: „a gyülekezet lelki és anyagi életének sáfára”-ként. Önálló kiscsoportok sora alakult. Más lelkészek és gyülekezeti szolgálók is kaptak lehetőséget e közösségek vezetésére. 2006-tól megkezdődött a rendszeres munkatársi hétvége, ami a kezdeti 15 főről a 2018-as 50-es létszámra bővült. Az igehirdetés, a közösség építése és a diakónia hármass szerepét folyamatosan előtérben és egyensúlyban tartottad. Tudomásom szerint Te vagy az első, aki úgy megy nyugdíjba a budafoki gyülekezetből, hogy békében és egyetértésben adja át a szolgálatot utódjának.

Beiktatásodkor a következő gondolatok hangzottak el:

„A beiktatási ceremónia során a lelkészre rábízták új gyülekezte és temploma gondját, felelősségét. A gyülekezetre is hárul szerep és ez a lelkész befogadása. ... Abban vagyunk érdekeltek, hogy minél többet és minél tovább tudjon közöttünk dolgozni.De abban is van rajtunk felelősség, hogy emlékeztessük arra, hogy kimerül, ha nem talál módot – és nem szakít időt – a pihenésre is.”

Munkakedved egészségesen és súlyos betegséged alatt is töretlen volt. Hisszük, hogy ennek megőrzésében a gyülekezet odafigyelése és imádsága is szerepet játszott. A pihenésre már kevésbé tudtunk rávenni. Még szabadságod alatt is testvérgyülekezetünk lelkészét helyettesítetted, hogy ő tudjon nyaralni menni. Remélem, hogy nyugdíjas lelkészként az igeszolgálat mellett a pecabot forgatására is időt tudsz szakítani. Ebben az új szolgálati szerepben is számítunk közreműködésedre a gyülekezet életében.

A gyülekezet ajándékként fogadd el Kamarás Kata egyházunk címerét ábrázoló kerámiáját, amit néhány munkatárs aláírása is hitelesít.

Németh Géza

Utoljára a nyugdíjról

Lukács 1,17.

(Nyugdíj és ádvent)

Nagyon fontos, hogy számon tartsuk a mögöttünk lévő évtizedek történéseit, olykor harcait, és ha van, akkor az eredményeit. Ez azért lényeges, mert ami többet hordoz a múlandóság és ideig valóság jegyeinél, abból hagyomány lesz. Hagyomány nélkül pedig nincs stabilitás, nincsenek éltető gyökerek, és nehezen alakul a jövő, a növekedés inkább amolyan szanaszét futó burjánzás lesz. Ezért van szükség egy időre, amíg kellő távolságba nem kerülünk a mögöttünk lévő esztendőktől. Akkor látjuk meg a folyamatokat, azokat a szellemi erőket, amelyek már régóta dolgoztak körülöttünk, de még nem volt

szemünk és fülünk a valóságra, legalább is a teljesebb valóságra. Ezzel lezártuk a nyugdíj és pihenés gondolkörét.

Akkor mi van előttünk? Advent. Advent a közénk érkezett jövő. Az adventi szolgálat minden lelkész és hívő ember szolgálata. Próféta szolgálat, amelyben az üdvösség történet nagy eseményei és szabadtörténetei világosan kiemelkednek, és nyomon követhetővé válnak eredetükre, irányukra és céljukra nézve, és apostoli szolgálat, melyben mindezek a jelenre és jövőre nézve Jézus Krisztus személyében és evangéliumában egy gyűjtőpontra irányulnak, a megtéretlen emberi szívre. A lelkész szolgálata tehát adventi szolgálat, próféta és apostoli szolgálat. Papi szolgálat is, amelynek az oltáron kell elégnie, hiszen ő van először a gyűjtő pontban. Ha nem lobban lángra, hideg marad az oltár, bármit is hordjunk rá (a nyugdíj bizonytalanság nem a hideg oltár világa, mert az a jól megérdemelt ítéleté). Keresztelő János az Úr előtt járt, nem azért, mert nélküle nem boldogult az Úr, (hiszen az Illés Lelke a Krisztus lelke), hanem azért, hogy legyen egy kis idő az ocsúdásra, a várakozásra, a romlottság legalább időszakos elhagyására, hogy a tiszta, valódi igét meghallhassuk. Ritka pillanatok ezek. Az advent az az idő, amikor a belső világosság ideje adatik, amit nem szabad elhalasztani, hogy a karácsonyi vásár heródesi lármájában is meghallhassuk, el tudjuk választani a szirénhangoktól az érkezés nagy pillanatát: „Mert született néktek ma a Megtartó, ki az Úr Krisztus a Dávid városában” (Lk 2,11.)

Nagy Péter

Adventi koszorú-készítés

A gyerekeim már néhány hete kérdezzük, hogy mikor lesz a koszorúkészítés. Izgultak, nehogy lemaradjunk róla. „Alig vártam ezt a délutánt” - szövegem valaki, ahogy megérkeztünk az adventi női délutánra. „Én is pont így vagyok veled,” mondtam, „végre el lehet csendesedni, le lehet lassulni.” Megterített asztal, gyertyák, mézeskalács, fenyőillat - ez vár bennünket minden évben, amikor belépünk a gyülekezeti terembe, és persze a közös áhitat, felolvasás, beszélgetés, alkotás öröme. Hálásak vagyunk azoknak, akik

előkészítik ezt az alkalmat. Rideg Erikának és segítőinek, akik hosszú hetekig szervezkednek, vásárolnak, járják a piacokat, hogy minden kék készen álljon, előttünk legyen, amikor eljövünk, hogy elkészítsük a családnak az adventi koszorút. Főzik a finom teát, sütik a süteményt, megterítik az asztalt, meghitt hangulatot teremtenek nekünk. Hálásak vagyunk Violának, akinek az áhitatra készülve még arra is marad ideje, hogy megszervezze az ünnephez illő mini irodalmi estet. A program végére szebbnél szebb adventi koszorúk születnek, ámulva csodáljuk egymás alkotásait. Nekünk ezzel a délutánnal kezdődik már évek óta az advent, ezzel a finom, közös ráhangolódással, készülődéssel, amelyről elmondhatjuk, hogy immár kedves hagyománnyá vált gyülekezetünkben. És természetesen, bár női délutánként van meghirdetve, férfiakat, fiúkat is örömmel látunk, és arra biztatunk, hogy bátran csatlakozzanak hozzánk jövőre.

Nyáriné Dr. Mihály Andrea

Odaszánt idő

Az imadélután, imaest több éve bevett alkalom a gyülekezetünkben. A virrasztás rövidített változata. A nagy ünnepeinket megelőző lelki előkészületünket szolgálja. Együtt léphetünk be, és időzhetünk Isten jelenlétében.

Karácsonyt megelőzően is meghirdetjük ezt az alkalmunkat.

Ideje: 2018. dec.23. szombat 16.30-22 óráig

Helye: a Budafoki Református Egyházközség gyülekezeti terme.

Az alkalmat három, egyenként másfél órás egységben tartjuk meg. Részt venni egy egységen is lehet.

Kivételesen az időbeosztás így alakul:

16.30-17.50-ig bejárjuk a Betlehembe vezető utat.

18 órakor találkozunk a Szent István téren, hogy közösen részt vegyünk az ökumenikus ADVENTI GYERTYAGYÚJTÁSON.

18.30-20-ig újra a gyülekezeti teremben:

Átéldhetjük az akkori résztvevők, szereplők különböző szempontjait.

20.30-22-ig figyelmet fordíthatunk mindazokra a jelekre, amelyekből a megszületett Megváltó számunkra is felismerhetővé válik.

Mindehhez segítségünkre lesznek a Biblia felolvasott idézetei, a közös éneklés, és a saját szavainkkal, csendben vagy hangosan elmondott imádságaink.

Szeretettel várunk minden érdeklődőt, aki odaszánja az időt erre a spirituális előkészületre, és velünk együtt lassít az ünnep előtti hajszában, hogy a lelkünk is megérkezzen az ünnephez!

Az alkalommal kapcsolatban kereshetik: Némethné Pötördi Zsuzsát nepotzsuzsa@gmail.com, vagy +36306966045

Nyár a télben

Augusztus 16-19. között nem csak a lelkünket tápláltuk, hanem odafigyeltünk testünk egészséges működésére is. Mintegy 15 bátor ifissel körbecikliztünk a Balatont. Ezen a négy napsütéses, meleg nyári napon, igazi csapattá kovácsolódtunk össze: az emelkedőkön együtt izzadtunk, a Balatonban pedig együtt örültünk a friss, hűsítő víznek. Defektes kerekekből sem volt hiány, de hála a tapasztaltabbaknak, és Hatvani Zoltánnak, aki vállalta az autós kíséretet, végül mindannyian megérkezhettünk az éppen aktuális szálláshelyre. A Balaton körül 213 km-et tekertünk. Kelenföldről vonattal utaztunk Balatonalmádiig, útközben megálltunk Tihanyban, majd az első szálláshelyünkön pihentünk ki magunkat, amely Köveskálban volt. Innét Balatonfenyvest jelöltük ki célnak, és egy

hosszú nap után a fenyvesi strandon nyújtóztattuk ki fáradt izmainkat, majd fogyasztottuk el az igazi balatoni vacsorát, a sajtos-tejfölöst lángost. A következő szálláshelyünk Zamárdiban volt, az utolsó napon pedig Balatonalmádiban szálltunk fel a hazafelé tartó vonatra. Csodálatos volt együtt tölteni ezt a néhány napot, egyre jobban megismerve egymást. Ezt a 213 km-t nem csak fizikailag tettük meg, de lelkileg is egy úton haladtunk végig, a reggeli csendességek és esti áhítatok, beszélgetések által. Hálás vagyok a nyár egyik legkiemelkedőbb programjáért, bízom benne, hogy 2019-ben is részünk lesz hasonló élményekben.

Ferencz Lilla

Őszi ifi-hétvége

A fiataloknak minden héten van lehetőségük ifjúsági órán részt venni, valamint a havonta megrendezésre kerülő ifjúsági istentiszteleten. De fontosnak tartjuk, hogy minden évszakban legyen pár nap, amikor elvonulhatunk, magunk mögött hagyva a megszokott környezetet. Idén ősszel Velencén töltöttünk néhány napot, október 26-28. között. Ezen a hétvégén a felnőtté válásról beszélgettünk és tanultunk, a Biblia alapján. Mi változott az elmúlt években, mit jelent felnőttnek lenni? Szeretnék egyáltalán felnőtt lenni, és felelősséget vállalni önmagamért, a családomért, a barátaimért? Mit jelent felelősséget vállalni a gyülekezetben, sőt, a világban? Ilyen, és ehhez hasonló kérdésekre kerestük a választ. Az önmagunkért vállalt felelősségtől eljutottunk a gyülekezeti szolgálatokig, majd a kerületben, Budapesten, Magyarországon, a világban betöltendő feladatainkról elméltünk. Hiszem, hogy ez a hétvége segített abban, hogy a felnövekvő generációk egyre tudatosabban el tudjanak köteleződni Isten mellett, és ennek következtében, a gyülekezet mellett. A hétvégén külön öröm volt, hogy tabuk nélkül tudtunk beszélgetni a kamaszkorban felmerülő kényes témákról. Hálás vagyok a fiatalok bizalmáért, és azért, hogy láthatom, Isten milyen munkát végez bennük évről évre, mely által egyre érettebbekké válnak. Imádkozunk azért, hogy a gyülekezet jövőjét megalapozó ifjúság maradjon meg a közösségünkben továbbra is.

Géza bá'

*(Dávid Géza bácsi emlékei
a Budafoki Református Gyülekezet ifjúsági munkájáról
Demjén István lelkészsége alatt)*

Dávid Géza gyülekezetünk tagja, Demjén István templomépítő lelkészünknél konfirmált 1946-ban és az akkori cserkészcsapat tagja volt. A cserkészcsapat minden tagja az egész családjával a budafoki templomba járt, anya, apa, gyerekek, nagyszülők. Természetes volt, hogy itt konfirmáltak, innen ismerték a lelkészt. Vasárnap templomba ment mindenki.

A cserkészcsapat parancsnoka Demjén István volt, a parancsnok helyettes Nagy József; Jávor János és Fisher Tamás rajparancsnokok. Nem voltak lányok a csapatban, nekik az Irénke néni (Pista bácsi felesége) lánykört tartott. Ott megtanultak varrni, hímezni, kertészkedni. Az ő székhelyük a mai toronyszobában volt. A cserkészcsapat fiú tagjai a mai konyha területén tartották az őrsi órákat.

1946-ban aktív cserkész volt Géza bácsi, 6 órás volt, 2 raj kb. 60 fővel. Pista bácsi tudott szerezni mindig táborozásra támogatást. A legnagyobb tábor 1947-ben a Széplaki volt, 60-an vettek részt.

Nem volt televízió, magnó, csak egy rádió, ezért nagyon sokat jelentett a gyerekeknek a balatoni nyaralás.

1947-ben egy 40 kg súlyú 7,5 m hosszú, 3 személyes túrakajakot kapott ajándékba a cserkészcsapat. Tökölre kellett elmenni érte, a Hárosi komppal átmentek és onnan 10 km-t gyalogoltak. De akkor még nem tudtak evezni, ezért reggel 8-kor indultak el és este 10-re értek Budafokra. Kértek egy taligát és a Dunától azzal hozták fel a kajákat a harangtoronyba, mert csak ott tudták elhelyezni a magassága miatt.

1947 tavaszán a Hármashatár-hegyen rendeztek egy éjszakai számháborút. Hatan voltak egy csapatban és eltévedtek, elfogyott a vízük. Valahogy Budakeszire keveredtek és egyszer csak vízcsobogást hallottak. Nagyon szomjasak voltak, de találtak egy csövet, amiből csordogált a víz és ittak. Kiderült, hogy a Korányi kórház derítőjéből

folyt és egy évig kellett vizsgálatokra járniuk, hogy biztosan nem tbc-sek.

Széplak-alsón volt az egyháznak egy üdülője, elég nagy telekkel. A cserkészcsapat lehetőséget kapott, hogy 3 hétre elmenjenek nyaralni Széplak-alsóra. Demjén István elintézte, hogy ingyenes legyen a nyaralás. Tartottak 2-3 előadást, amik kisebb jelenetekből, egyfelvonásos darabokból álltak, 2,- Ft volt a belépő. A gyerekek a karzatra mentek fel, kb. 150 ember fért be a mai gyülekezeti terembe. A 20 év feletti öreg cserkészek is vállaltak feladatokat. A szülők, akiknek a gyereke cserkész volt, megvették a belépő jegyeket és ebből a bevételből finanszírozták a nyaralást. Pista bácsi a JOINT-tól, és az UNRRA-tól (nemzetközi segélyszervezetek) marhahús és tejkonzerveket is tudott szerezni. Bérelt egy marhavagont, az Albertfalvai vasút állomáson abba bepakoltak.

Másnap reggel rákapcsolták a személyvonatra. Széplak-alsón kaptak 10 percet a kikapcsolásra, bevagóniroztak a telekre és kezdődött a tábor. Mindenkinek el kellett menni falujárásra, 15-20 km-t gyalogoltak, megnézték a templomot, beszéltek a pappal.

1946-ban volt egy pünkösdi túra, hévvel mentek Pomázra, a Gyopár forrásnál túráztak. Nagy katonai sátrakban laktak. Ahova a csapat elment, környezettanulmányt kellett írni és beszámolót. Hazafelé menet 2 kislibát találtak, amit haza hoztak. A Horgos néni elvállalta, hogy felneveli. 1947 karácsonyán a libákból pörköltet főztek és mindenki kapott belőle, aki a pünkösdi túrán részt vett.

Ősszel elküldték őrsvezetői tanfolyamra, amikor elvégezte, a Mókus őr vezetője lett. Volt egy zászlójuk, aminek az egyik felére a mókus volt hímelve, a másik felére a 241-es.

Mentek a felvonulások, a szegény gyerekeknek nem volt cserkész kalapja. Az út szélén volt sok katonasapka, ők abból kaptak. Cserkész nyakkendő mindenkinél volt és kimentek az erdőbe gubát szedni és az volt az összekötő. Elmentek a Tétényi Fennsíkra árvalányhaját szedni a sapka mellé.

1948 május elsejével megszűnt a magyarországi cserkészlet. Újra cserkészlet a rendszerváltás után volt.

A cserkészcsapatnak volt minden év március 15-én egy feladata, elhelyeztek egy koszorút a többi cserkészcsapattal együtt, felvonultak a hősök szobrához a katolikus templom mellé az I. Világháborús Emlékműhöz. 5 cserkészcsapat volt Budafokon.

1948. május elsejével megszűnt a magyarországi cserkészlet. Cserkészlet újra a rendszerváltás után lett.

Felkérték a cserkészcsapatokat, hogy csatlakozzanak az úttörő szövetséghez, de ezt mindenki egységesen elutasította.

Március 15-én a múzeum kerttől a parlamentig 4000 cserkész vonult fel, hogy demonstrálják tiltakozásukat a cserkészlet megszüntetése miatt.

1947-ben, amikor fel kellett újítani az Széplaki üdülőt, lementek a Hárosi fatelepre. Egy 5 tonnás teherautót a cserkészek telepakoltak deszkával és a Hábermann fuvaros levitte Széplak-alsóra ingyen, hogy abból rendbe hozzák a szakemberek az üdülőt. Akkor látták először a Balatont és megengedték, hogy fél órát fürödjének.

1950-ig nem volt 22. kerület, csak Budafok megyei jogú város, ide tartozott Albertfalva, Kelenvölgy, Rózsavölgy, Nagytétény, Budatétény.

A cserkésznek a szabályok szerint kellett élni, példát kellett mutatni.

Az iskolában jól kellett tanulni. Minden évben a Csonka Gépgyárba delegált cserkészeket, 10-15 inast beajánlott, akikért garanciát vállalt Pista bácsi. Aki bekerült a Csonka Gépgyárba, mind elismert, vezető szakember lett.

1945-ben meghalt az édesapja.

Ötödikben problémája volt az iskolában, megbukott németből. Az anyja levitte a Pista bácsihoz, aki egy nagy pofont lekevert neki, de segített korrepetálást szerezni. Hatodikba már nem ment, mert Pista bácsi elhelyezte inas iskolába a Pálffy üveg-technikus mesterhez. 3 éves szerződést kötöttek, 2,5 év után felszabadultak.

1951-ben Pálffy Géza üveg-technikus mestert beléptették a Lombik szövetkezetbe. Csak úgy volt hajlandó belépni, ha az alkalmazottait is viheti, nem hagyta cserben a dolgozóit.

Géza bácsi készítette az úrvacsorai kis üvegekelyheket, amit gyülekezetünk a mai napig használ.

A cserkészlet megszűnte után megmaradtak a baráti körök és minden héten kétszer találkoztak, kártyáztak, tánciskolába táncolni jártak és hét végén az Árpád moziba. A baráti körből rajta kívül mindenki a Csonkába járt.

Géza bácsi felszabadult, 1949. őszén minden szakmunkásnak megadták a lehetőséget a tanulásra, beindította a kormány a szakérettségit, utána kollégiumban egy évig intenzíven tanultak, leérettségiztek és mehettek egyetemre.

Rövid áttekintés sportolói, edzői pályafutásáról

1949-ben lement evezni, 2 év alatt második lett, a magyar válogatott keret tagja lett. 1952-ben kaptak havi 180,- Ft kalóriapénzt, ez nagyon sokat jelentett akkor.

Amikor 1952-ben lement Tatára a Helsinki csapat mellé edző partnernek, 20 éves volt. Ott éltek meg, hogy téliszalámit és csokoládét annyit ehettek, amennyit bírtak, 2 literes kancsóból ihattak kakaót. Délelőtt, délután edzés volt. Akkor megfogadta, hogy a Budafoki proli gyerekeknek megpróbál vízi életet teremteni. 1950-ben még jegyrendszer volt, nem volt ennivaló az embereknek, nagy szó volt a téliszalámi.

A szövetkezeti mozgalomból jelentkeztek, hogy alakítanak kajak szakosztályt. 1960 őszén szóltak, hogy meg van a pénz is a szakosztály megalakítására.

A Budai Spartacusnak a Kutyavillába lehetett tárolni a hajókat. 1961. október 1-én alakult meg, meghirdették és 60 gyerek jelentkezett. Volt 4 hajó, 2 egyes kajak, egy páros kenu, meg egy 10-es kenu. A Rózsavölgyi pataktól Nagytétényig 14 km-es Duna szakasz állt rendelkezésre és nem volt vízi élet.

Két év alatt lett motorcsónak, stég, 20-25 hajó. Aztán jött a fejlődés, 1964-ben nyerték az első országos bajnokságot, 67-ben egy gyerek, Haraszi Gábor ifjúsági Európa-bajnok lett a Spariból. 1968-ban megalakult a Budapesti Spartacus 20 szakosztállyal.

Abból a garnitúrából 13 olyan versenyző lett a keze alatt, aki elment a 64-es olimpiára, világbajnokok, Európa-bajnokok lettek.

1973 után csak az utánpótlás nevelésével foglalkozott.

1985-ben 11 csónakház megszűnt a Budafoki Duna-parton, átköltöztek a Lágymányosi Duna-partra.

1997-ben nagy tűz volt, elégett 196 hajó. A régi sparisok adomány-gyűjtésbe kezdtek. Elhatározták, hogy önálló egyesületet hoznak létre, mert nem volt semmilyen támogatás. 1998 elején 30 hajó állt rendelkezésre.

Lágymányosi Spari néven képviselték az Ifjúsági Diáksport Szabadidő Egyesületet 1999-ben és fokozatosan fejlődtek, szép eredményeik voltak.

2013. október 1-én 140 egyesületből a 4. helyen végeztek. Az idén is volt induló a nemzetközi versenyeken.

2016-ban Géza bácsi lemondott vezetői tisztéről és átadta a fiataloknak az irányítást. Nem lehetett már pénzt szerezni a fenntartásra és nem voltak aktív támogatók.

Géza bácsi 2 mottója:

Az öregek megbecsülése nélkül és a múlt megbecsülése nélkül nincs jövő!!!!

A versenyzőknek az a legfontosabb, hogy a második helyezett előtt mindig 10 cm-el érjenek a célba!

Lejegyezte Szalai Zsuzsa

A 2018-as év tervezett programjai

Felhívjuk a figyelmet arra, hogy az alábbi programokban lehetnek változások! Ezért kérjük, hogy kísérvék figyelemmel az istentiszteletek után elhangzó hirdetéseket, vagy tájékozódjanak a gyülekezet honlapján, vagy érdeklődjenek a lelkeszi iroda telefonszámán.

december

9., vasárnap	10:00 Diakóniai vasárnap 18:00 Ádventi gyertyagyújtás
14., péntek	09:00 Nyugdíjas szabadidős program
16., vasárnap	15:00 Nyugdíjas karácsony 18:00 Adventi gyertyagyújtás
22., szombat	17:00 Ifi karácsony
23., vasárnap	10:00 Istentisztelet 16:30 Imaest 18:00 Adventi gyertyagyújtás
24., hétfő	15:00 Karácsonyi műsor a gyerekeknek 23:00 Istentisztelet
25., kedd	10:00 Karácsonyi úrvacsorás istentisztelet
26., szerda	10:00 Karácsonyi úrvacsorás istentisztelet
31. hétfő	18:00 Évzáró istentisztelet 19:00 Ifi szilveszter 23:45 Évzáró-kezdő úrvacsora

2019. január

1., kedd	10:00 Évkezdő istentisztelet
8., kedd	19:00 Presbiteri gyűlés
11-13.	Munkatársi hétvége Berekfürdőn

Rendszeres gyülekezeti alkalmak

vasárnap	- hónap első vasárnapján úrvacsora - „ „ második vasárnapján szeretetvendégség 17:00 Fiatal felnőttek köre
hétfő	18:00 Énekkar
kedd	18:00 Bibliaóra - a Kátéről
szerda	10:00 Nyugdíjas bibliaóra 18:00 Ige körül
csütörtök	08:00 Bibliaóra 09.30 Baba-mama kör 19:00 Ádám kör (két hetente)
péntek	15:30 Konfirmációs óra 16:30 Konfirmációs óra
szombat	16:00 Ifi 17:45 Ifi 18:00 Vespera – minden hónap első szombatján

Budapest-Budafoki Református Egyházközség

1221 Budapest, Demjén István u. 2.

Telefon: 229 22 78

E-leveél: reformatus@bfok.t-online.hu

Lelkipásztor: Szász Lajos

Iskolalelkész: Németh Tamás

Beosztott lelkészek: Ferencz Lilla és Petó Veres Kata

Gondnok: Németh Géza

Hitoktatók : Juhászné Szabó Kata, Pajzs Réka,

Váradiné Sipos Judit

Befogadó istentisztelet

Számunkra az istentisztelet legszentebb, legörömtelibb része az áldás. Lehet az a keresztesítés, esküvő vagy úrvacsora alkalmával hirdetett szó, vagy az istentisztelet végén az egész gyülekezetre áradó ígélet. Minden alkalommal bátorít, biztat, erőt ad. Az Isten jelenlétében tesz bizonyossá. Abban, hogy a számomra legjobbat cselekszi az életemben.

Életünk bizonyos szakaszaiban különösen fontossá válik elkérni az áldást: amikor valami új veszi kezdetét, egy próbatétel vagy új feladat előtt állunk. Ilyen alkalom az első osztályosok

iskolakezdése, mely nemcsak nekik, hanem szüleiknek és pedagógusaiknak is fontos állomás. Megkapni Isten áldását a legnagyobb ajándék. Iskolánkban a Befogadó istentisztelet alkalmával kérünk áldást elsősaink és családjaik életére, és arra a munkára, amit a Rózsakerteri Demjén István Református Általános Iskola és Gimnázium padjaiban megkezdene.

2018. szeptember 2-án Németh Tamás iskolalelkész a következő Igék által közvetítette Isten áldását a három elsős osztály számára:

1.a.

„Mert csak én tudom, mi a tervem veletek, békességet és nem romlást tervezek, és reményteljes jövőt adok néktek.” (Jeremiás könyve 29:11)

1.b.

„Én vagyok Urad, és Istened, aki jobb kezedet fogom, és aki ezt mondom néked: Ne félj, én megsegítelek.” (Ézsaiás könyve 41:13)

1.c.

„Te azért, fiam, erősödjél meg a kegyelemben, amely Krisztus Jézusban van. És amit tőlem hallottál sok tanú előtt, azokat add át megbízható embereknek, akik mások tanítására is alkalmasak lesznek. Vállald velem együtt a szenvedést, mint Krisztus Jézus jó katonája.” (2Timótheus 2:1-3. versek)

Bizonyosak vagyunk abban, hogy Isten kegyelme kíséri minden tanulóink lépését az első naptól a nyolcadik vagy akár a tizenkettedik osztály elvégzéséig. Jelenléte, szavának ereje nem csupán a hétkezdő vagy reggeli áhítatokon, ünnepi istentiszteleteken, csendes napokon, hanem az órákon, a szünetekben, az osztálytermekben, az udvaron és még az iskola falain kívül is velünk van.

Az áldás sorait jó újra és újra elolvasni a tanév folyamán tennivalókkal és küzdelmekkel teli hétköznapi napokban. Így erősöd-

hetünk meg abban, hogy Isten a kezében tartja, a tenyerén hordozza életünket és gondja van minden utunkra.

első osztályos tanítók

Ragyogó gyermekszemek

Hol találkozhattunk az elmúlt három héten ilyen tünémménnel? Én a templom melletti Szent István játszótéren láttam ilyen féltve őrizendő mosolygós szempárokat.

Budafok-Tétény Budapest XXII. kerület Önkormányzata a Szent István király életét bemutató játékos történelem óra című a „SZENT ISTVÁN TÉR KOMPLEX FEJLESZTÉSE” című projekt keretében megvalósuló közösségépítő programok támogatása tárgyú pályázatot írt ki 2018 nyarán. A Rózsakerti Demjén István Református Általános és Gimnázium pedagógus közössége elindult és nyert is. A programban három alkalommal „léptek fel” a hatodik évfolyamos diákok a felújított budafoki Szent István játszótéren.

A játék harmadik alkalmának hangulatát örökítik meg az alábbi sorok.

Egy csoport tanár - gondolom pénzt, paripát, fegyvert nem sajnálva – öltöztetett, berendezett, műsort vezetett, tanított, játszott, dicsérte a rájuk tekintőket. De úgy, hogy azoknak igazán jó legyen. Láthattam megkoronázott Istvánt, magas püspököt, szerencsétlen sorsú Koppányt, szülőket, pizsamába bújt diákokat István, a királyt énekelni. Technikust, aki az egész tereket betöltötte a kedves hangokkal. Volt ott jutalom csoki arany-pérez (első királyunk lehet, használta is ezt a nemesfémeket fizető-eszközül, bár nem maradt fenn...). Volt magasra lendült kéz, amely ezeket megkaparinthatta jó, vagy nem túl jó válaszáért cserébe. Voltak ismerős zenészek, akik közelebb hozták állam-alapító királyunk személyét. Láttam riportert fényképészával,

aki nevetve örökítette meg e kedves alkalmat. Láttam önkormányzati molinót, amely a támogatást hirdette.

Mindez gyönyörű, késő őszi napsütésben, egy színes, fa játékokból felépített meseparkban.

Köszönet az élményért a rózsakerti pedagógusoknak.

az iskola történelem tanárai

Talentumok Borsod-Abaúj-Zemplén megyében

Nagy öröm számunkra, hogy iskolánk aktív tagja a református közoktatásnak. A tavalyi tanév során bázisintézménye lettünk a Református Pedagógiai Intézetnek, partneriskolája a Károli Gáspár Református Egyetemnek, illetve tevékeny tagja a Zsinati Oktatási Iroda Tananyagfejlesztő csoportjának.

Ez utóbbi szervezésében jutottunk el október 10-én Göncruszkára, ahol megismerkedtünk a helyi Talentum Református Általános Iskolával és a gyülekezet építkező, reményteli munkájával. Mind-mid missziós lehetőség!

Az iskola sokkal kisebb a mienknél, erősen küzdenek a munkavállalás miatti elvándorlással és a helyben maradtak szociális és tanulmányi felzárkóztatásával. Mégis művészeti iskolát üzemeltetnek, új tornatermet, sportpályákat, művészeti szaktantermeket építenek. Nem nyugodnak bele, nem fogadják el a népesség csökkenését, hanem tele vannak építkezéssel, tervezéssel.

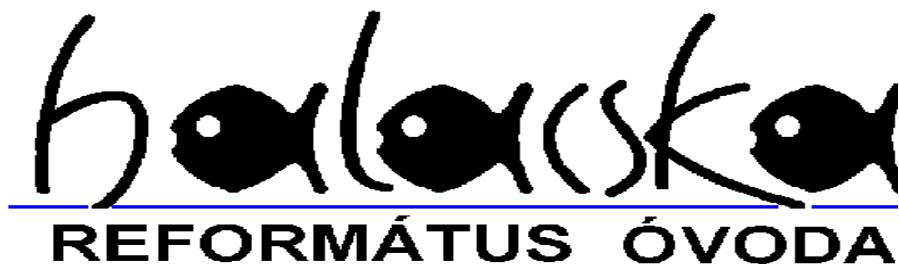
Az általános és művészeti iskola mellett református óvodát is nyitottak, szintén a helyi munkavállalást elősegítendő, sőt, már az iskolát előkészítendő.

A gyülekezet is magáénak érzi nem csak az iskolát, hanem a falu gondjait is. Épp ezért a megszűnésre váró közkonyha helyett új, református közétkeztetési intézményt építenek „Tejjel-mézzel” néven, rengeteg kreatív ötlettel fűszerezve: asztalközösséget teremteni az egyedül élő időseknek, közös étkezési lehetőséget az iskola gyermekeinek, nyilvános éttermet a közeli Vizsolyba, Göncre utazó „zarándokoknak” bibliai ételeket kínálva, etc.

A kis(ebbségben lévő) református gyülekezet más területen is szervez munkát a helyi lakosoknak, illetve bevételt a gyülekezetnek:

méhészetet üzemeltetnek, ízletes hidegen pergetett mézet készítenek és forgalmaznak.

Örömmel, békességgel és egy kis irigységgel a szívünkben térünk haza aznap este. Csodáltuk a kitartásukat, ahogy csupa reménnyel tekintenek a jövőbe és csak tervezgetnek, bővítetnek. Hitben megerősít a mások biztos jövőképe, hisz tudják, Krisztus velünk!

Befogadó istentisztelet

A legelső templomi alkalom, amin a kiscsoportosok és az újonnan érkezők részt vesznek, a befogadó istentisztelet. Erre 2018. szeptember 30-án került sor. A rövid istentiszteleti alkalmon a gyerekek vannak többségben, hiszen a többgyermekes családok elhozzák a testvéreket is. Megtelik gyermek zsvivajjal a templom. Az ígét Szász Lajos hirdette és megáldotta a gyermekeket, a gyülekezet befogadásaként. Az óvoda részéről a „Báránka” nagycsoportosai szolgáltak egy énekes, igeverses, verses összeállítással, amelyet a legkisebbek is odaadó figyelmükkel köszöntek meg. Mert meglepő volt tapasztalni, hogy egyszerre megszűnt a halk zsongás is, amint a gyerekek vették át a szót. Az orgonaszóra kivonuló gyülekezetet szeretetvendégség fogadta a szabadban. Lehetőségük nyílt kötetlenebbül együtt maradni, egy kis friss pogácsa és üdítő mellett beszélgetni, ismerkedni a csoporttársakkal.

Őszi Halacska-nap egy apa szemével

Az őszi tanévkezdés utáni első családi alkalom az óvodánkban a Halacska-nap. Nem volt ez az idén sem másként és mint mindig, minden óvodás gyerek izgatottan várta az izgalmas dolgokkal teljes családi délutánt, október első péntekén.

Ebben az évben az udvari játékok, táncház és népi vidámpark mellett különleges feladattal is készültek az óvónénik és szervezték az előkészületi munkákat. Így kerültem bele ebbe a nagyszerű eseménybe, persze nem kell mondanom, hogy Matyi fiam legnagyobb öröme és büszkeségére. Zsuzsi néni, a Csillag csoportból egy alkalommal a foci edzés után megszólított a gyerekek öltözőjében, hogy volna-e kedvem részt venni egy apás kalandban, a gyerekek örömeire. Ekkor derült ki, hogy az idei meglepetés nem lesz más a gyerekeknek, mint a szőlő préselés. Természetesen a válasz igen volt, hiszen nekem is annyi kedves emlék kötődik ehhez a gyereket-felnőttet összekovácsoló közösségi élményhez.

Matyi fiam már napokkal előtte kérdezte, hogy ugye ott leszek az eseményen és mindig meg kellett nyugtatnom efelől a nagy fiamat, aki minden alkalommal csillogó szemmel fogadta az igenlésem. Elérkezett a várva-várt nap. Uzsonna után a gyerekek az udvarra mentek, a szülők is megérkeztek. A népi játékok már várták a kis lurkókat és a szőlőprés is az óvoda teraszán pihent a sarokban. A préselés előkészületeihez felsorakoztak az apukák. Kállay Tamás a darálást és a prést készítette elő volt, aki a szőlőt, vagy az edényeket kérte el a konyhából, de akadt, aki meleg vízzel mosta át a préselés eszközeit. És persze nem maradt el a hálás és segítőkész gyereksereg sem, akik minden mozzanatot tágra nyílt szemekkel

figyeltek és persze nem kell mondanom, hogy minden fontos lépést ők végeztek – minden jelen lévő felnőtt legnagyobb örömére.

Így történt, hogy a szőlőből lett szőlőlé és minden szomjas leány és legény megízlelhette a szorgos munkája gyümölcs-(lev)ét. Természetesen nem maradhatott el a tánc, az éneklés, de a finom terülj-terülj asztalkám sem, hiszen mit is mondhatna az ember, ha az őszi szőlőpréssel csendben és mulatság nélkül zajlott volna itt Budafokon a Kis Halacska óvoda udvarán, a sok csillogó szemű óvodás és boldog felnőttek körében.

Örömmel gondolok vissza erre az alkalomra, hogy láthattam ezt a sok segítő és szorgos kis kezét, és megélhettem ezt az igazi közösségi élményt a budafoki református Kis Halacska óvoda udvarán.

Fogarassy Károly Csillag csoport

Szüretelt a „Pálmácska” csoport

A meleg napsütést kihasználva látogatott el a Borászati Szakközép Iskola Tangazdaságába ez a középsős csoport. Az ovi előtt felszálltak a helyi járatra, amely szinte a Tangazdaságnál tett le. A gyerekek fegyelmezetten sétáltak be a szőlőskertbe. Megcsodálták a színes levelekkel pompázó szőlősorokat. Enikő néni gondosan elkészítette nekik a délelőtti gyümölcsöt, amit letelepedve gyorsan el is fogyasztottak. A kis szusszanás után készen állt mindenki a szüretre. Minden gyerek hozott kis kosarat, vagy vödröt. Minden felnőtt kísérő öt „kiscsibére” figyelt akik szófogadóan követték az útmutatást. A korábban leszüretelt sorokba mehettek be böngészni. A kicsik izgatottan keresték a levelek rejtekében megbújó fürtöket, és „aki keres az

talál”! Kisebb-nagyobb fürtök kerültek elő és megtöltötték a kosárcákat, vödröket. Figyelemre méltó kitartással szüreteltek. Jutalmul mustot vihettek el ajándékba, a korábbi szüretből. A vissza utat gyalog tették meg, hiszen csak le kellett ereszkedniük a dombról, máris az ovihoz értek egy kiadós sétával. Kusztorá Enikőnek ez volt az utolsó kirándulása a csoporttal, mert a lakhelyéhez sokkal közelebb tudott elhelyezkedni. Köszönjük neki és az óvó néniknek, Melindának és Sacinak valamint a segítőknél Jankának és Zsuzsának az élmény gazdag délelőttöt.

Egy októberi délelőttön a Szomszédok Piacára vezetett a Pálmácska csoport sétája. Gyakorolták a gyalogos közlekedést, a zebrán átkelést. A Piac térre érve a gyümölcs szobor kompozíciónál időztek egy kicsit. Felismerik-e a szobrász által megformált óriás gyümölcsöket?

A piac egyik standját aprólékosan megszemléltek és mindig tudott valaki felelni az óvó néni kérdéseire, vagy ha nem, hát elmondta ő, melyik zöldségről van szó.

Végül vásárolt a csoport két nagy zacskó szőlőt. A terv még az volt a mai délelőttre, hogy saját maguk készítenek mustot a szőlőből. Az ovi visszaérve, már előkészítve várta a gyerekeket a prés. Az udvaron tálakba tették a megmosott szőlőt, és azt próbálhatták ki, hogy lehet kézzel a szemeket összeroppantva meglátni, ahogy kibuggyan a szőlőlé.

Míg a tálakhoz odafértek, jutott idő mondókákat, szüreti éneket és játékot is eljátszani.

A megmunkált zúzalékot beadagolták a présbe, és már csurgott is az odakészített tálba, majd a poharakba a mézédés szőlőlé.

Mindenkinek jutott belőle, bár mindenki egyszerre akarta. Ahogy a prést tekinték a felnőttek, úgy lett a kicsurranó must egyre tisztább, átláthatóbb.

A hagyományaink megismerése szempontjából is fontos tapasztalatot szerezhettek a gyerekek. Átélték a munkafolyamatokat, és megízlelhették az eredményét is.

Lejegyezte: Némethné Pötördi Zsuzsa